

DÉSI JÁNOS

ANGYALFÖLDI SIEG HEIL

»A számla még nincs kiegyenlítve«

Azóta gyakran álmodom velük. Az egy-
szerre dobbanó bakancsos lábakkal. Az egyen
nadrágtartókkal. Az egyforma
zöld amerikai repülő dzsekikkel. A ki-
pirult, eltorzult arcokkal. A feszesen
előrelendülő kezekkel. A sör keserű sza-
gával, a tarra borotvált fejekkel. Hallom, ahogy a szín-
pad előtt vagy kéttucatnyian egymásba kapaszkodva a
részegek boldog öntudatlanságával éneklük az együ-
gyű dallamra :

„Auschwitz, Auschwitz, régi szép idők.
Összedőlt kemencék, zsidó temetők,
Zsidó vér, zsidó vér, jaj de jaj de jó,
Szappan lesz belőle, hali, halihó.”
Izzasztó álom. Köröttem ugrálnak, énekelnek, lökdö-
södnek. Test testhez szorul. Nincs kiút semerre sem.

*

Skinheadnek lenni valamikor rangot jelentett. Az idősebb, többnyire már átlagos hosszúságú haját viselő „kopaszok” manapság merengve emlékeznek azokra a régi szép időkre, amikor csak az tartozhatott a kemény maghoz, aki érettségizett, vagy legalább tisztes szakmát tanult. Napjainkban a Martens bakancsot sem kell felhúzni ahhoz, hogy valaki jól pofán vágjon egy cigányt vagy egy zsidót — szomorkodnak az egykori színesbőrüverések hősei. Azért a régiek irigykednek a maiakra. A hősi időkben sokkal nehezebben ment minden. Igaz ez akkor romantikusnak tűnt, de mégis. Mostanság nyíltan lehet szervezkedni, új embereket toborozni. A vezérek gyakran szerepelhetnek a sajtóban, parolázhatnak képviselőkkel, politikusokkal. Egyes pártvezetők kifejezetten versengenek értük, jöjjenek rendezőnek a nagygyűlésekre, vagy csak úgy vonulgassanak a konkurens párt rendezvénye idején az utcán. Nemrég még a koncerteken, a sörön, a közönséges balhékon kívül nem sok maradt a kopaszoknak. Az elmúlt néhány évben viszont sokan közülük úgy érzik, ők azok, akik végre kezükbe vehetik az ország sorsát (a skinheadek mindig előszeretettel nyilatkoztak a „hallgatag többség” nevében is). Ha a rendőrség, a hatalom, a politikusok nem képesek rendet csinálni, majd jönnek ők, és minden rendben megy tovább. A White Power, az egyetlen cselekvőképes erő.

SÖR ÉS POFON

„K. Lajos szülei tisztas munkásemberek. (Bár apjának volt kisebb összetűzése a hatóságokkal. Vagy húsz éve, részegen egy kocsmai nézeteltérés záróakkordjaként az intézkedő rendőrökhöz vágott néhány kisebb hasz-

nálati tárgyat, söröskriglit, hamutartót, garázdaságért kapott pár hónap felfüggesztettet. Baráti körben gyakran emlegeti, hogy ő is a pártállam üldözöttje.) A szülők szerint Lajosé a jövő, csak hogy Lajossal mindig baj van. „Teszek a jövőre” szokta volt mondani, ha a ritka családi együttléteken ilyesmikről esik szó. Pedig K. Lajos elvégzett egy jobb hírű pesti gimnáziumot, jelenleg műszerésznek tanul.

— Nézd, szerintem túrhetetlen, ami most Magyarországon történik. A csöcselék akarja átvenni a hatalmat. A cigányok, a kozmopoliták, az arab meg a sárga betolakodók. Én a barátaimmal úgy vélem, hogy tennünk kell valamit — magyarázza Lajos, tar fejét szórakozottan simogatva.

Lajos, barátai szerint, jó ember. Már úttörő korában átvezette a vak nénit az utca túloldalára. Mostanában a második-harmadik sör után verekedhetnek támad. Pusztán kézzel kergetné ki az idegeneket az országból. A negyedik sör után azonban kiderül, galambelke van, és szíve szerint virágkertésznek állna. Csak ameddig nem tompul el alaposan, addig hajtja valami. Lajos kidolgozott izomzatú srác. Mindig is sportolt. Szabad idejében lejár badizni. Mostanában egy rögbicsapatban is játszott.

— Nem bírom a tutyimutyizást. A hatóságok kesztyűs kézzel nyúlnak a dolgokhoz — magyarázza Lajos, aki, legalábbis társai ítélete szerint, a szavakkal is jól bánik. — A tiszta fajú árja magyaroknak össze kell fogniuk és rendet csinálniuk — adja meg ideológiai háttérét tevékenységüknek. Bár leányismerőse szerint sokszor csak a balhé a fontos Lajosnak. Az, hogy társaival együtt mehessen neki a veszélynek. Persze óvatos duhajok, arra vigyáznak, hogy soha ne túlerőre támadjanak. Így is milyen jó felidézni a régi hőstetteket. Ki emlékszik már az olyan részletekre, hogy ők hárman, mi pedig heten voltunk.

A pincér kérés nélkül újabb kör sört hoz, a fiúk törzsvendégnek számítanak. Elhangzik ugyan néhány súlyos fenyegetés, ha olyasmit találok írni, ami rossz színben tüntetné fel őket, de a sör jól oldja a sajtóval szembeni előítéleteket. Folyik a nagy anekdotázás, a régi sikerek felidézése. A társaságban a történetek közismertek, gyakorlottan végszavazzák egymást.

— Tudod, amikor azt a két buzit kaptuk el, akik...

— Igen, akkor, amikor a Béla bevverte a cigánykurva BMW-jének a szélvédőjét.

— Emlékszem, előző nap vitt be a rendőrség, mert állítólag utcai telefonokat törtem fel.

És így tovább. A boldog ifjúkor emlékei. Mert azért ezt a kicsiny társaságot is szétzilálta az idő. Katonaság, családalapítás és a többi, csupa olyasmi, ami lehetlenné teszi a bajtársias együttműködést.

A cigarettafüstön már alig lehet átlátni, sör is fogyott rendesen. De nincs botránys részegség, balhé. Leg-

FOTÓ: RÉZ MIHÁLY

többjüknek holnap reggel időben meg kell jelennie az iskolában, a munkahelyen. Még egy gyors megbeszélés, mikor találkoznak legközelebb. Egyikük amerikai hajvágógépet kapott, azt fogják kipróbálni.

K. Lajossal együtt baktatunk a hatos villamos felé.

— Egy időben nagyon tetszett a dolog. Borzasztó volt arra gondolnom, hogy úgy kell majd élnem, mint a szüleimnek. Annak örülök majd, hogy az asszony pörköltet tesz élém vacsorára, aztán tévéhíradó, és utána legfeljebb rámásodom anyjukra. Aztán reggel hopp, ki az ágyból, és minden kezdődik előlről — talán a sör az oka, ömlik belőle a szó. — Itt, a társaságban a „nagy öregek” mindig balhékről meséltek. A hőstettekről. A hatalmas cigányverésekről. Mi, „kicsik” nem tarthattunk velük. De buzgott bennünk a tettvágy. Be akartuk bizonyítani, hogy mi is milyen tökök legények vagyunk. Vágytunk valamire, de nem tudtuk, mire. Csak történjen már valami. Egyszer nem bírtuk tovább, hatan mentünk neki három dzsipszinek — szórazottan rugdos egy cigarettásdobozt a megállóban. — Kinyalva, bepacsulizva dzsesszeltek valami buzi diszkóba. Egy sötét utcában mentünk nekik. Rettentően megijedtek, ordítottak. Péppé vertük őket. Sikoltoztak, könyörögtek, de mi csak ütöttünk. Aztán beleuntunk, meg féltünk, is, hogy előkerülnek a társaik. Otthagytuk őket. Utána berúgtunk becsülettel. Amikor az „öregeknek” megpróbáltunk eldicsekedni, rögtön a szavunkba vágtak: „á ez semmi, amikor mi két éve...”

Azóta, ha lehet én kikerülöm a verekedéseket. Persze a sör néha megmozgat bennem valamit. Olyankor jobb ha te sem kerülsz a szemem elé. Egy-két pofon, kisebb balhé, aztán megint rendbejövök. Vagy megiszom még egy kriglivel, letompulok, azt elvagyok. Legfeljebb néha, koncert után letörünk egy-két visszapillantótükröt, felborogatunk néhány kukát. De ezt is csak rutinból. Ez is unalmas.”

K. Lajos egyébként az egyetem gondolatával kacérkodik. Mostanában sokat olvas. A napokban fejezte be a *Rozsdatemető-t*.

Két év telt el azóta. K. Lajossal a Rákóczi úton találkoztam ismét. Öltöny, nyakkendő. Az egyetemből persze semmi nem lett. Most üzletkötő, szóval ügynök. A társaságtól elszakadt. Elege lett abból, hogy nagypofájú alakok jelentek meg körülöttük, akik mindenféle hülyeségre próbálták rávenni őket. „Én is pofán vágtam egy cigányt, ha ahhoz volt kedvem. De az már nem az én világom, hogy szabadcsapatba szerveződve szisztematikusan járjam a várost, és baseball ütővel arabokra vagy zsidókra vadászak. Meg aztán pártgyűlésekre sem volt kedvem darutollas fővegben járnom, s közben a leghülyébb képviselők baromságait hallgatni. A mi hátunkon akartak felmászni a hatalomba. Mi vigyük vásárra a bőrünket, ők meg learatják a termést. Hát nem, inkább az üzlet. A régi kapcsolatoknak itt legalább hasznát veszem.”

„ÉBREDJ EURÓPA”

A skinheadmozgalom a hatvanas évek végi Londonból indult. A kopaszok nemcsak a felnőttek társadalmával szemben lázadtak, hanem kortársaik füves-virágos hippimozgalma ellen is. Megelégtették azokat, akik békességet hirdetnek. Férfiasan keménynek próbáltak mutatkozni. A külsőségeket állítólag az amerikai hadsereg egyik elitalakulatától, a Skinneckektől (bőnyakúaktól) vették át. Mint a fiatalok körében hódító divatok közül sokat, ezt is egy zenekar találta ki. A Slade, amely 1968-ban alakult, kezdő éveiben Németországban turnézott reggae együttesek előzenekaraként. A siker elkerülte őket. Ekkor határozták el, hogy „kitalálnak valamit”. Rövidre vágott hajjal, nadrágtartóban, nehéz ba-

FOTÓ: HABIK CSABA

kancsban léptek fel, először, a skinlegenda szerint, 1969-ben egy londoni klubban.

A skinheadmozgalomban még ma is központi szerepet betöltő zene kezdetben nem volt más, mint fehér és színes elemekből összeállt lazán játszott reggae-ütemek, kemény Rock and Roll hangzással vegyítve. Az ideológia jobbrtolódásával a zene is változott: egyre inkább a kemény rock és az induló ötvözetévé vált. A szövegekben a leggyakoribb kifejezések: faj és nemzet, Ébredj Európa, fehér hatalom. A sörön és a balhékon kívül az Oi-nak nevezett zene lett a skinheadek legfőbb összetartó ereje.

A skinheadmozgalom világméretű elterjedése során mindenütt szorosan összekapcsolódott a szélsőséges, fasiszta, újnáci szervezetekkel: Spanyolországban, Svédországban, Ausztriában, Angliában, Olaszországban, Svájcban és természetesen Németországban együttműködnek a szélsőséges szervezetekkel.

A skinheadideológia központi eleme mindenütt az idegengyűlölet. A kopaszok szótárában a külföldiek, a színesek verésére külön kifejezések alakultak ki. Angliában *paki bashing*nek hívják, Németországban *kanacken klatschen*nek, Ausztriában *tschuschn schlegln*nek.

Magyarországon a hetvenes években jelentek meg punk nézetek. 1974-75 körül vált divatossá az ifjúsági szubkultúra egyes köreiből fasiszta jelvények, szimbólumok viselése. A mozgalom tömegbázisát a társadalomból kiszoruló lumpenfiatalok alkották, az ideológia azonban elsősorban a középosztálybeli fiataloktól származott. Akkor mindez még viszonylag kevés embert érintett. 1983-84-ben a punkok körében differenciálódás indult el, fokozatosan megjelentek a skinheadek. (Más források szerint már a hetvenes évek második felében). Nyugat-Európában a punk mozgalmak jó tíz évvel a skinnek után jelentkeztek, nem úgy, mint nálunk, ahol a kettő eleinte összefonódott.

A skinhead szerelésben járok jelentős része csak divatot követ, nem kíván mást, mint a felnőttek társadalmát megbotránkoztatni, s az ideológiából nem sokat ért meg, nem törődik vele.

Magyarországon 1983-ban fajüldöző, fasiszta szövegek miatt elítélték a CPG és a Mos-Oi skinhead együttes tagjait, a közvélemény nagy része előtt ekkor jelentek meg először.

A nyolcvanas évek második felétől egyre gyakoribbak lettek a botrányok, verekedések. Az első igazi nyilvánosságot kapott balhéjuk, 1988. április 22-én történt, amikor az Oi-kor énekese fejbe rúgta a *Népszava* fotóriporterét, április 24-én pedig egy skin koncert után a kopaszok a Kőbánya-Kispest metrómegállóban kubai vendégmunkásokat vertek meg. Több skinheadet letartóztattak, tucatnyi riport, írás jelent meg a kopaszokról. Cigányközösségek, elsősorban Szabolcsban és Borsodban, megrettenve a nyilvánosan is elhangzó fenyegetésektől, órségeket szerveztek, felfegyverkeztek. Sőt olyan is előfordult, hogy „preventív akciókban” rövid hajjú embereket vertek, fenyegettek meg.

A rendszerváltás után egyre szabadabban tevékenykedhettek a kopaszok. Ennek okai között nemcsak az elnézőbb hatóságokat kell említenünk, nemcsak azokat a felnőtt politikusokat, akik hallgatólagosan vagy éppen tevőlegesen támogatták, segítették, esetleg éppen szervezték, szervezik, felhasználják őket. Az okok között érdemes azt is megemlíteni, hogy korábban a hírhedt III/III-as foglalkozott a kopaszokkal. A belügy e szervének felszámolása után egy darabig feltehetően ellenőrzés nélkül maradtak. Bár jó néhány célzás után egy rendőrtiszt nemrégiben elismerte, hogy ismét beépítették embereiket a kopaszok közé. Viszonylag új jelenség, hogy ma már nemcsak külföldről kapnak segítséget, a háttérben megjelennek az itthoni ideológiai segítők is. Róluk keveset lehet tudni. A rendőrség célozgat rendszeresen létükre, de bizonyítékokkal még soha nem állt elő. A skinheadkiadványokat figyelve azonban valószínűnek tűnik, hogy valakik a kulisszák mögül adagolják az „eszmét”. Némileg ezt mutatja: az úgynevezett

FOTÓ: ISZA FERENC

Antifasiszta és Antibolsevista Szövetség kísérletet tett, hogy „nemzeti konzervatív ifjak” név alatt szalonképesebbé tegye a skinheadeket és ideológiájukat. A bőrféjük nagy mentora, Porubszky István egyszer így fogalmazott: (a skinheadek) „mind magyar édesanyúknak a gyerekei, és itt csak rosszat lehet róluk hallani, holott ez egyáltalán nem így van.”

Próbálkoztak a kiscgazdák vagy akár Király B. Izabella volt képviselő is felhasználni őket.

De lássuk azt a bizonyos skinheadideológiát: „Természetesen egy skinhead nem egy kommunista, szociáldemokrata vagy egyéb baloldali disznó, nem egy fociőrült és nem egy hazájával nem törődő alkoholista. Ilyen nem volt és soha nem is lehet. A skinmozgalom a kezdettől fogva nacionalista, jobboldali ifjúsági irányzat volt, ezért, hogy tisztázzuk: aki azt hiszi, hogy a kisdobosoknál vagy az úttörőknél van hát az rossz oldalon áll, és a lehető leghamarabb el kell tűnnie közülünk” – olvasható a *Kitartás*, a „magyar skinheadmozgalom lapja” című kiadványban. Az újság cikket közöl például: *Hol vagytok magyar nemzetiszocialisták?* címmel, s kifejti, hogy hungarista mozgalomra igenis szüksége volna az országnak. Hiszen jönni fog egy fajok közötti háború, amelyben a jobb lesz a győztes.

Az igazi skinheadek viszonylag kevesen vannak ugyan, ám viszonylag jól szervezettek, így számarányuknál jóval nagyobb erőt képviselnek. A skinheadek rendpártiak. A gondokat erővel kívánják megoldani. Egy rohamcsapat tagjainak képzelik magukat, csak éppen azt nem tudják pontosan, ki ellen rohanjanak. Ezért vezérre vágyanak, aki irányítaná őket.

A skinhead, mint általában a rasszista ideológiák képviselői, előszeretettel tünteti fel magát olyan átlagos polgárnak, aki nem tesz mást, csak a hallgatag többség vélt véleményét fejezi ki. Az igazi skinhead nem meggyőzhető érvekkel. Készen kapott, egyszerű kategóriákban gondolkodik, s úgy érzi, ezek segítségével könnyedén eligazodik a nehezen érthető világban. A zavaros ideológia gyökerei visszanyúlnak a fasizmushoz, össze-

keveredve egy a társadalmi konvenciók ellen lázadó, ugyanakkor rendpárti szemlélettel. A skinhead hangsúlyozottan erőszakos és durva, a csapatok militáns szemléletűek, egy-egy vezér igyekszik erős, jól dresszírozott csoportot létrehozni maga körül, eddig nem sok sikerrel. Miután a pozitív program egészen a legutóbbi időig hiányzott, maradtak a koncertek, a közös sörözések és a verekedések egymással vagy az idegenekkel.

Jean-Paul Sartre az antiszemitákról írta a következő sorokat, de mutatis mutandis, tökéletesen illenek a skinheadekre is: „Olyan ember ez, aki fél. Persze nem a zsidóktól, hanem önmagától, a lelkiismeretétől, a szabadságától, az ösztöneitől, a felelősségeitől, a magánytól, a változástól, a társadalomtól és a világtól, vagyis mindentől, a zsidók kivételével. Gyáva ember, aki nem akarja bevallani magának a gyávaságát. Gyilkos, aki visszafojtja és cenzúrázza ölési hajlamait, de megfékezni nem tudja őket, és mégsem merészel másképpen ölni, mint in effigie, képletesen, vagy a tömeg személytelenségében. Elégedetlen, aki a lázadás következményeitől való félelmében nem mer lázadni. Ha az antiszemitizmushoz csatlakozik, ezzel nem csupán egy felfogást tesz magáévá, hanem egyúttal megválasztja saját személyiségét is. A kövek állandóságát és áthatolhatatlanságát választja, a katonai teljes felelőtlenségét, aki parancsnokának engedelmeskedik – és nincsen parancsnoka.(...) Végül azt választja, hogy vitán felül állóan, megtámadhatatlanul kapja készen a Jót és nem is mer vele foglalkozni, nehogy kétélyei támadhassanak és újat kelljen keresnie. A zsidó mindehhez csak ürügy: más vidékeken a négert, s még másutt a sárgát használják fel ehhez.”

A kopaszok párttaggyűlései, szemináriumi és kultikus eseményei a koncertek. Az átlagos kopasz itt találkozik az ideológiával, az eszmével. A dübörgő zene és az eksztatikus tánc, a pogó közepette szép lassan vita és visszakérdés lehetősége nélkül megtanulja a legfontosabbakat. Divatosak a nacionalista, antiszemita nóták. Mint például az Egészséges Fejbőrök dala, amelynek refrénje szerint: „Nagy-Magyarország újra a miénk

FOTÓ: SZIGETVÁRY ZSOLT

lesz, ha azt akarod, ha azt akarod". A skinheadek Top 10-én ilyen dalok találhatóak, mint Egészséges Fejbőrök: *Harc; Oi-kor: Árpád népe; Tartsunk össze.*

Kétségtelen, a kemény maghoz néhány százan, legfeljebb ezren tartoznak. Viszonylag jól szervezettek, előítéletes, agresszív gondolkodásuk, Führer utáni vágyuk miatt jól felhasználhatók politikai kalandorok számára. Feltehetően erősíti őket, hogy most már elismert politikusoktól is visszahallhatják nézeteiket. Ugyanakkor a tényekhez az is hozzátartozik, hogy a skinheadek, ha felettébb agresszíven is, de csak megjelenítenek valami egyébként is létezőt a társadalomban. Hiszen ki tagadná, hogy a bőrfejúeken kívül is akadnak szélsőséges, agresszív emberek. Kétségtelen, a skinheadek, nemcsak beszélnek, cselekszenek is. Sokak szerint őket viszont legalább már messziről fel lehet ismerni.

KOPASZ ELADÓ

A skinheadek az utóbbi időben kapósak lettek. Több párt is szeretne rájuk építeni, megnyerni őket. Először a ma már lassan feledésbe vesző Romhányi László körül tűntek fel. Bejártak a Jurta Színházba, a Romhányi szervezte demonstrációkon szidták a zsidókat, idegeneket. Ám Romhányiból és a hozzá csapódott régimódi nyilasokból csakhamar elégük lett. Mire otthagyták Romhányit, már számtalan helyen tárt karokkal várták őket.

Az első szabad választások után néhány évvel többen gondolták úgy, hogy éppen itt az ideje a régi szép

nyilas hagyományokra alapozott szervezeteket feléleszteni, a lehetőségekhez képest szalonképessé tenni. E mozgalmak potenciális táborát, a fiatalságukra emlékező öreg fasisztákon túl nagyrészt természetesen a kopaszok alkotják. Györkös Istvánt, a Magyar Nemzeti Arcvonal elnevezésű szervezet egyébként felfüggesztett börtönbüntetésre ítélt vezetőjét a sokszor egymással is vetélkedő bőrfejú csoportok általában elfogadják vezetőnek. Több skinheadparancsnok elmondta már, benne látják a Führert. Györkös tehát szervezkedik, kapcsolatokat épít, jelentős összegeket kap külföldről is. A kopaszok meg csak várnak, hogy valaki végre kiadja a parancsot a támadásra... A kopaszok mostanában gyakran megfogalmazzák aggodalmukat: attól tartanak, hogy lemaradnak. Egyre többen próbálnak politikai tőkét kovácsolni szélsőséges, kirekesztő eszmék terjesztésével. Mi marad a bőrfejúeknek, ha már a magyar Parlamentben is nyíltan lehet zsidózni, cionista összeesküvés rémképét felvázolni, cigányozni, ha képviselő Szálasi rehabilitálását javasolhatja. A verbális versenyt a kopaszok elveszítik. Többen attól tartanak, hogy nekik már csak a fegyver marad, ha a felszínen akarják tartani magukat.

MÁR PÁRTOT IS SZERVEZNEK

Szabó Albert szerint mindenről a zsidók tehetnek. Arról is, hogy nem tanulhatott hűtőgépszerezőnek, hanem be kellett érnie az esztergályos szakmával. Hogy miért, az talán örök rejtély marad, de annyi bizonyos, hogy a

Világnevezeti Néppuralmista Pártot szervező Szabó szerint általában minden rossz forrása a zsidók. Nem teljesen eredeti gondolat. Ám a köré gyűlt tizenéves kopaszok és néhány fiatalabb éveire emlékező öregúr lelkesen issza Szabó Albert minden szavát. Arról, hogy Szálasi és Istóczy a példakép. Hogy a hungarizmus milyen nemes ügy, és a nyilasok a háború alatt nem is voltak olyan rosszak. (Györkös egyszer egy Szabó Alberttal közösen tartott sajtótájékoztatón egyenesen azt állította, hogy a budapesti gettóba zárt zsidókat a nyilasok mentették meg. Szabó egy történelemóráján kifejtette ifjú hallgatóinak, hogy a nyilasok nem is lődösték a Dunába a zsidókat, nincs rá semmi bizonyíték, ha akadnak is fényképek a folyóparton hagyott cipőkről, az nem jelent semmit. Magyar ember nem hagyta volna ott a rakparton azokat a jó lábbeliket.)

Szabó hívei, a „harmadik generációs skinheadek” már közel sem azok a középosztálybeli tanult ifjak, akik a nyolcvanas évek elején alkották a csapatokat. Nekik a VNP talán a társadalommal való egyetlen kapcsolat. Kényelmes megoldás, hogy az ott hallottak alapján megmagyarázzák maguknak, miért maradnak le a nagy versenyben. Miért nincs munkájuk, miért szegények, miért nem tudnak vállalkozásba fogni, és egyébként is, miért nem értik ezt a gyorsan változó világot: hát a zsidók miatt. Szabóéknek eddig semmi sem sikerült, mert ők igaz magyarok, akiket elnyomnak. A magyarság mint érték központi helyet foglal el Szabóék ideológiájában. Talán, mert semmi más közös értékük nincs.

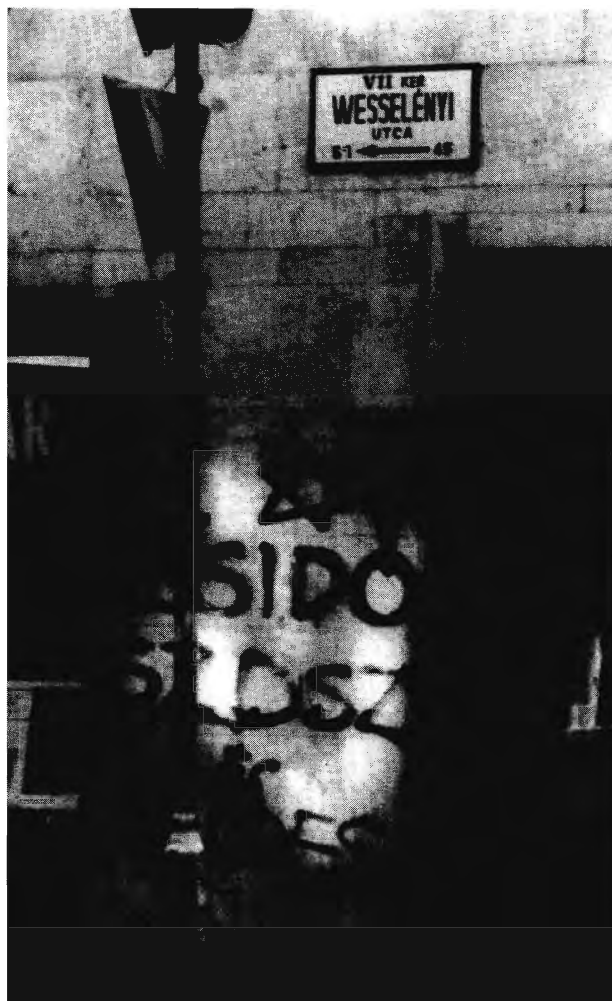
(Az már csak a szélsőjobb mozgalmakra jellemző, hogy Csurka István sajtótájékoztatón állította: Szabó Albert egész egyszerűen zsidó. Újabb példa, miként szerepelhet a „zsidó” szó a rossz szinonimájaként.) Szabó Albert óvatos duhaj, megpróbálja kihasználni a jogállam lehetőségeit, igyekszik szervezeteit a bíróságon bejegyeztetni, s lehetőleg úgy fogalmaz, hogy csak nehezen lehessen belekötni. (Ha mégis kikezdenek vele, az már a biboldók összeesküvése.)

Volt szerencsém Szabó Albert több történelmi előadását végighallgatni. Lényegük: a betolakodó zsidók, akik „húzzanak az anyjukba, senkinek nem fognak hiányozni”, tönkre akarják tenni az ősi hagyományú magyarokat. Kiszorítanák őket saját hazájukból. Összeesküsznek a magyarok ellen, és iszonyatos bűnököt követnek el ellenük.

Na igen. Az iszonyatos bűnök. Bár hivatkozási alapnak a nyilas múlt, a hungarista hagyomány kényelmes és egyszerű, az mégiscsak kínos, ha tömeggyilkosokat, még ha zsidók és cigányok gyilkosait is, tekintünk példaképeinknek. Szabóék ismét jól bevált patenthez fordultak.

Egyrészt a nyilasok nem is követték el azokat a csúnya dolgokat. Sőt. A német nácik, az olasz fasiszták kifejezetten gazdasági csodát produkáltak. A magyar nyilasoknak erre már nem jutott idejük. Főként mert hadakozniuk kellett a bolszevizmus ellen. És a zsidók még hátba is kapták őket. Gyilkolták a nyilasokat. Persze hogy néhány biszit le kellett puffantani, de hát háború volt. Másrészt a zsidók hol ávós, hol cionista mezben iszonyatos bűnököt követtek el az egyébként kulturálisan felsőbbrendű magyarok ellen.

Szabó rendszeresen szervez szemináriumokat a zsidó bűnök-ávós bűnök taglalására. Agyonvert, bezárt kivégzett, megkínzott magyarok százezrei – ezt mind

FOTÓ: RÉZ MIHÁLY

a zsidók tették. Akkor hát mit számít, ha a nyilasok is elintézték néhány zsidót.

A számla még nincs kiegyenlítve, sugallják kedd délutánként angyalföldi koszlott kis kultúrtermben Szálasi fényképe és az árpádsávós zászló alatt.

A magyarországi zsidók deportálásának és kivégzésének 50. évfordulója alkalmából rendezett megemlékezések kitűnő alkalmat jelentettek Szabóéknek, hogy kifejtsék elgondolásaikat a világról.

„A bűnös nép bélyegét akarták a zsidók a homlokunkba sütni a megemlékezéssel” – fogalmazott. „Pedig, ha az a Wallenberg, vagy ki a csoda, meg tudott menteni itt százezer embert, akkor ez azt jelenti, hogy a hungaristák a lehető leghumánusabban jártak el. Különben is az a kisebbség, amelyik amiatt az állítólagos hatszázezerért sír itt állandóan, jobban tenné, ha hazamenne, és az ellen tiltakozna, mit művelnek ott Izraelben a palesztin honpolgárokkal. A gyűlölködést ne itt, hanem Cion hegyénél keresse. A zsidók csak a magyar nemzet lejáratásért küzdenek mindenütt. Itt negyven évig jó volt nekik, most meg mindenütt gyilkosoznak. Pedig ha most körülnézünk, ők vállalkoznak és gazdagodnak. Ha olyan nagyon rossz nekik, mi a fenéért vannak még itt.” Miközben Szabó arról beszél, hogy az itt maradóknak magyarságvizsgát kell tenniük, az árpádsávós karsza-

FOTÓ: SZIGETVÁRY ZSOLT

lagos, kopaszra nyírt fejű pártszolgálatosok a bejáratnál előrelendített kézzel, harsány „Kitartás”-sal üdvözlőnek egy későn jött bajtársat.

*

Ügyészek, rendőrök, bírák napokig bogarászták izgatottan a paragrafusokat, miként lehetne jogszerűen fellépni a mind jobban elszemtelenedő, a nyilas hagyományokat a politikai életben legálisan elfogadtatni kívánó kis pártocskákkal, vezetőikkel szemben.

A megoldás korántsem olyan egyszerű. Hiszen az Alkotmánybíróság 1992. május 26-án kelt határozatában úgy döntött, hogy ellentétes az Alkotmánnyal a Büntető Törvénykönyv 269. paragrafusának második bekezdése, amely szerint aki nagy nyilvánosság előtt a magyar nemzetet, valamely nemzetiséget, népet, felekezetet vagy fajt sértő vagy lealacsonyító kifejezést használ, vagy más ilyen cselekményt hajt végre, vétséget követ el. Az Alkotmánybíróság szerint ez ellentétes a véleménynyilvánítás szabadságának jogával. (E határozat érdekessége, hogy a Romhányi László ellen, a *Szentkorona* című újságban megjelent antiszemita cikkek elleni per kapcsán született. Mint emlékeztet, a tárgyalás első fordulójában Romhányi védője, a magyar szélsőjobb egyik központi figurája, Nagy László ügyvéd elfogultsági kifogással élt, ha az eljáró tanács tagjai között zsidó vagy kommunista származású szerepel. Bár ezt az elfogultsági kifogást nem fogadták el, végül új bírót jelöltek ki, aki rögtön az Alkotmánybírósághoz fordult. Ma már ő a bíróság elnöke.)

Azt az Alkotmánybíróság határozata is elismeri, hogy az izgatás, a gyűlöletkeltés és a véleménynyilvánítás szabadsága között a megfelelő határ megvonása a demokratikus világban mindenütt nehéz, és ez viták forrása is. A testület hozzáfűzte: „Történelmi tapasztalat, hogy mindannyiszor, amikor a véleménynyilvánítás szabadságát korlátozták, sérelmet szenvedett a társadalmi igazságosság, csökkent az emberben rejlő képességek kibontakozásának a lehetősége. (...) Az eszmék, nézetek szabad kifejtése, a mégoly népszerűtlen vagy sajátos elképzelések szabad megnyilvánulása a fejlődni képes és valóban eleven társadalom létezésének az alapfeltétele.” Ugyanakkor „Az Alkotmánybíróság álláspontját összegezve: a véleménynyilvánítás és a sajtószabadság korlátozását mind az emberek meghatározott csoportja elleni gyűlöletkeltésnek történelmileg bizonyítottan kártékony hatása, mind az alkotmányos alapelvek védelme, továbbá a Magyar Köztársaság nemzetközi kötelezettségeinek teljesítési is szükségessé és indokoltá teszik.” Így a Btk. 269. paragrafusának első bekezdését érvényben hagyta a testület, amely a „gyűlöltre uszítás” büntetését rendeli el. Ezt azonban a bírói gyakorlat szerint rendkívül nehéz bizonyítani.

Hasonló a jogi helyzet akkor is, amikor skinheadek valakit azért vernek meg, mert cigány, zsidó, színes bőrű és a többi. Az ügyészség ezekben az esetekben eddig a Btk. 156. paragrafusának megsértése miatt emelt vádat („Aki valamely nemzeti, népi, faji vagy vallási csoport tagjának, a csoporthoz tartozása miatt, súlyos testi vagy lelki sérelmet okoz, büntettet követ el”), s

ehelyett a bíróságok mindig pusztán garázdaságért ítélik el a verekedő kopaszokat.

Jogilag egyértelműbbé teheti a helyzetet, ha elfogadják a köztársasági elnök javaslatát, amely büntetni rendelné el azokat, akik valamely nemzeti, népi, faji vagy vallási csoport, illetve annak egy tagja bántalmazását, megszegényítését, megalázását, azokban félelem keltését, vagy ilyen csoportok, illetve tagjaik elleni gyűlöletre alapozott eszmék hirdetését, terjesztését követnék el. Persze a jogszabályokat megváltoztatni még mindig viszonylag egyszerű. Egy nemrégiben készült kutatás szerint (TARKI, Tóth Olga–Garami Erika, 1994) minden ötödik tizenéves legalább részben egyetért azzal, amit a bőrfejűek mondanak. Mert ha nem hívei is feltétlenül az erőszaknak, mégiscsak jó, ha valaki megrendszabályozza a cigányokat. A vizsgálat szerint a gyűlölködésre elsősorban a fiúk, közülük is a szakmunkástanulók hajlamosak.

*

Felbőgnek a hangfalak. Az „Egészséges Fejbőrök” találó névre hallgató együttest halljuk.

A színpad előtt beindul a „húsdaráló”, a srácok járják a pogót, ezt az eksztatikus skin táncot, amelyben mindenki csak magával törődik, ugrál, forog, lökdösődik a zene ütemére, egészen az öntudatlanságig.

A közönség együtt éneklí a refrént a bandával: „Nagy-Magyarország újra a miénk lesz, ha azt akarod, ha azt akarod” – harsogják.

Néhányan megpróbálnak felkapaszkodni a színpadra, fentről bakancsos lábak rugdossák vissza őket.

Ideológiai kérdésekről régi jó ismerősöm, a Főnök nyilatkozhat a koncertterem előtt.

– Minket szándékosan akarnak lejáratni! Erőszakos fasiszta csöcseléknek mutatnak be, akik csak a balhét keresik. Persze előfordul, hogy egy koncert után elcsattan néhány pofon, betörnek pár ablak. Na de ilyen nemcsak velünk esik meg, mégis nálunk ebből mindig balhét kavarunk – méltatlankodik. – Pedig mi – tér át ideológiai síkra – a magyar nemzeti politika érvényesüléséért szállunk síkra. Megcsonkított kis országunkban mintha megfeledkeznenek Trianon tragédiájáról, a szétszakított, ezer sebből vérző nemzetestről – néz szét elégedetten a Főnök, azt lesve, mit szólok mindehhez. – A skinhead nem akar mást, csak a keresztény nemzeti irányt követni – csap nagyot a levegőbe.

– Mit jelent, hogy keresztény nemzeti irányt követni?

– A nemzetit már mondtam: a magyarság mindenek fölé. Vissza az elrabolt területeket. A keresztény pedig nem azt takarja, hogy mi valami vallásos, erkölcsi maszlagot vallanánk, hanem hogy hűségesen viselkedünk az eszméinkhez, becsületesek és összetartók vagyunk. És tiszta fajú árják.

Egyre többen gyűlnek körénk, a Főnök után az egyszerű közskinheadek egymás szavába vágva magyarázzák, milyen rendes, kedves, szelíd emberek ők. És igazán nem kívánnak senkinek semmi rosszat. Az igazságért harcolnak. Nos, mielőtt szép illúziókba ringatnánk magunkat, érdemes felidézni néhány év távolából a Mos-Oi skinhead zenekar egyik dalszövegét. A nyolcvanas évek első felében, amikor a fiatalok tömegei számára még rockzenekarok fogalmazták meg az aktuális életérzést, sokan vélték úgy, a Mos-Oi a skinhead ide-

FOTÓ: MÜLLER JUDIT

ológia kifejezője. A nagy botrányt kavart sorok így hangzanak: „Fehérnek születtem, árja vagyok/ mégis többet kapnak/ az állat, tolvaj arabok./ A bevándorló bére csak halál lehet,/ el kell üldözni a négereket./ Az arabokra viszont golyószóró vár,/ és Palesztina felett atomfelhő száll./ A lángszóró az egyetlen fegyver, amivel nyerhetek,/ elpusztítok minden cigányt, felnőttet és gyereket.”

– Ebben a versben akadt némi költői túlzás – állítja most a Főnök, de gyorsan hozzát teszi: Az biztos, hogy Magyarország tele van arabokkal, akik állítólag tanulni jönnek, de csak valutáznak, kábítószer csempésznek, lányokat erőszakolnak meg. Radikális megoldást akarunk. Összeszedni őket, és hazazsupolni. Azt meg álszent dolognak tartjuk, hogy a Mo-Soi tagjait elítélték. A társadalom jelentős része a cigányokról és az arabokról éppúgy gondolkozik, mint mi, legfeljebb csak otthon az asszonyok meri elmondani a pali, pörköltzabálás közben.

– Ha három skinheaddel egy sötét elhagyott utcában szembejön két arab, megverik őket?

– Ez egy mocskos kérdés. Ha nem muszáj, mi senkit nem verünk meg. De az állam tegyen valamit. Hol maradnak a csendőrök? Azokat még tisztelték, mert aki nem állt előttük haptákba, az kaphatott egy irtózatot nyaklevest. Ők nem dédelgették a cigányokat, mint a mostaniak. Nem is volt ennyi bűnöző. Ami pedig a zsidókat illeti, nekik túlzott hatalom jutott a kezükbe. Őriási a befolyásuk. Minden fontos helyen ott ülnek a metéltfarkúak, mert egymást segítik jobbnál jobb pozícióba.

– Honnan tudjátok, ki zsidó és ki nem az?

– Az látszik — ordítanak közbe a beszélgetés résztvevői, egymás szavába vágva sorolják a zsidó jellemzőit: simulékony, mézesmázos viselkedésű, ügyeskedő, nemzetietlen, nagy az orra, esetleg pajeszt visel. – Mellettem álló fotós kollégám feltűnés nélkül bokán rüg, ezt a felismerősdit ne firtassuk tovább.

A koncert odabent folyik tovább. Ketten egy részeg fiút vonszolnak kifelé, aki képtelen megállni a lábán. Nagyokat öklendezik, s közben csak úgy maga elé mormogja: Sieg heil, sieg heil. Társai nekitámasztják a falnak, sietnek vissza. Sieg heil, sieg heil hajtogatja a fiú, mint egy megakadt lemezjátszó, aztán egyensúlyát veszítve elvágódik a sárban.